C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Beletria\Lekovski Michael Leki\Dotek stinu.pdb

PDB Name: Dotek stínu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dotek stínu
Michael Leki Lekovski

Zrcadlo sekce Povidky serveru Andrzej Sapkowski CZ - oficialnich stranek polskeho fantasy spisovatele.
Vice na www.sapkowski.cz !

Odrazil útok a odskočil.
Poprvé se s nimi střetl před několika dny a vyšel z boje vítězně. Dnes jich však bylo příliš mnoho. Tmavé stíny přicházeli ze všech stran, třímajíc v rukou bledá, jedem napuštěná ostří.
Zaklínač si odplivl a zvedl meč.

+ + +

"Ta jehlice musí pryč," řekl Lofo Zuchrt hlasem nepřipouštějícím kompromis.
Živil se jako tělesný strážce už řádku let a svou práci, jak s oblibou zdůrazňoval, dělal dobře. Teď právě kontroloval dívku, kterou poslali z Teplého hnízdečka, aby potěšila jeho pána. I on sám si sice ze svého platu mohl dovolit občasné návštěvy těch lepších podniků, ovšem kurtizánu odpovídající této by v nich hledal marně.

Byla hezká. Vlasy spletené do dlouhého copu, který měla na hlavě stočený do důmyslného účesu, zdůrazňovaly její šiji. Bledý obličej, ve kterém bylo možné rozeznat stopy elfských rysů. Rovný nos a jemná linka rtů z nichž vyzařovala neskutečná smyslnost. Snad jen velké černé oči, hluboké jako noc, mohly s nimi soupeřit. Malinko naklonila hlavu a zkousla si spodní ret.
Teplé hnízdečko bylo specializované na ty nejbohatší zákazníky a bankéř Hugo Denar k nim bezesporu patřil.
Snažil se nedát na sobě znát, že se mu líbí. Natáhl k ní proto ruku s výmluvným gestem.
Dívka zahalená v tmavě zeleném plášti sepnutém bronzovou sponou, se chápavě usmála.
"Omlouvám se. Když jsem si česala vlasy, vzala jsem si ji, aniž mě napadlo, že bych tím mohla způsobit potíže. Tady je."
Vytáhla z havraních vlasů asi dvacet coulů dlouhou kovovou ozdobu a podala mu ji. Několik uvolněných pramenů ji sklouzlo do očí. Jemným pohybem ruky si je odhrnula a její rty odhalily drobné bílé zoubky.
Lofo jen malinko povytáhl obočí.
"Ehm... Nemusíte mít obavy, že o ni přijdete. Jak budete odcházet, vrátím vám ji. A teď, prosím, dejte ještě ruce od těla." Udělala to se zvonivým smíchem.
"Za tuhle kontrolu bych si měla naúčtovat příplatek, nemyslíte, pane Ochranko?"
Ruce se mu mírně chvěly vzrušením, když zběžně prohlédl její oděv, nezapomínajíc sáhnout na ta správná místa. Poté zaklepal na dveře, které hlídal.
"Ano?"
"Máte návštěvu, pane Denar. Je to slečna, kterou očekáváte."
"Pusť ji."
Lofo kývl na kurtizánu: "V pořádku, můžete dál."
Dívka si upravila plášť a vešla dveřmi, které jí otevřel. Místnost za nimi byla zařízená jako pracovna. Za těžkým dubovým stolem dominujícím velkému pokoji s tlustým bílým kobercem, seděl asi šedesátiletý, velmi otylý mužík, který současně s dívčiným příchodem odložil stranou svitky, na kterých pracoval. Zvedl hlavu a pokusil se mile usmát.
Moc mu to nešlo. Buclatá tvář spíše vzbuzovala odpor než důvěru.
"Ohó...," zvolal místo pozdravu. "Musím říct, že mě Milena ani tentokrát nezklamala. Budu jí za to muset poslat nějakou pozornost."
Těžce se zvedl ze židle a obešel stůl, přičemž si utíral zpocenou pleš krajkovaným kapesníčkem. Cestou pokynul strážnému, který se lehce uklonil a odešel, zavírajíc za sebou dveře.
"Vítej. Já jsem Hugo Denar a jak se jmenuješ ty, děvče?", promluvil k ní přátelským tónem. Opřel se o stůl a založil si ruce na prsou, vystavuje na obdiv zlaté prsteny ozdobené drahými kameny. Bankéř byl půlčík a přestože jeho boty měli vysoké podpatky, byl pořád o dvě hlavy menší než ona. Nic z toho mu však nebránilo, aby si ji prohlížel od shora dolů, neskrývaje chtíč.
Černovláska se rozhlížela se po pokoji a neodpovídala. Hugo z ní nemohl spustit oči. Jak to, že ji ve svém oblíbeném podniku dosud nepotkal? Musela být nová a nezkušená a právě teď nejspíš upadala do rozpaků.
Rozhodl se pro bodrý tón: "Nestyď se, drahoušku! Za chvíli mezi námi jistě zahoří plamen vášně! Měl bych přece znát tvé jméno, abych ti ho mohl šeptat do ouška!" Udělal krok k ní a natáhl ruku, aby se jí dotkl.
Dívka ucukla a náhle jako by se probudila. Napřáhla proti němu pravici se vztyčenou dlaní, mírně sklonila hlavu a dotkla se levou rukou spánku. Zpod dlouhých řas se zaleskly černé oči.
"Jmenuji se Maroin." Hlas, do té doby příjemný a melodický, se jí v tom okamžiku změnil a v pokoji se náhle ochladilo, jako by jím prošla smrt. Hugo Denar ztuhl překvapením v půlce započatého pohybu. Kapesníček mu vypadl z ruky.
"Maroin de Ath." To jméno bylo studené jako led.
Hezký obličej se jí zkřivil do zlé grimasy, když pravicí učinila krátké gesto, které na něm odhalilo do té doby hluboko pod kůží skryté rituální tetování.
"Přišla jsem ti vyřídit pozdrav od Bratrstva."
Bankéř otevřel ústa, aby zavolal o pomoc, ale z kouzlem staženého hrdla nedokázal vydat ani hlásek.

Několikrát naprázdno polkl, chtěl ustoupit od dívky stojící jen pár kroků od něj, ale nebylo kam. Tlustým zadkem narazil do čela svého psacího stolu. Zoufale se rozhlédl, marně hledajíc cestu k úniku, a pak popadl keramickou sošku koníka, která stála coby těžítko na několika papírech.
"N.. ne," jen s největším úsilím zasípal do ticha, které zavládlo, "ne... do... sta... neš... mě... čub...ko..."
Vší silou mrštil soškou směrem k černovlásce, ale ta ladným pohybem stranou uhnula. Pozdě však pochopila, že neměla být cílem. Dveře, do kterých soška s třeskotem narazila, se vzápětí otevřely a v nich stál Lofo Zuchrt. Nepotřeboval moc času, aby pochopil situaci. Tasil a bleskově ťal zeširoka ve výšce pasu. Maroin uskočila před nablýskaným ostřím jeho meče, sejmula zaklení z tlusťocha a jediným pohybem uvolnila svůj účes. Dlouhý černý cop do jehož konce byl koženým řemínkem vpletený jasně lesklý kovový šperk, se rozmotal jakoby ožil vlastním životem. Bankéř, propuštěný z kouzla, zalapal po dechu.
Lofo zaklel. Spokojil se při prohlídce s jehlicí a přehlédl jako břitvu ostrou čepel, kterou měla ta coura ukrytou ve vlasech. Hlavně, že si sáhnul na její kozy. Udělal ze sebe pěkného idiota.
Kryl se vířícím mečem a snažil se dostat mezi ženu a bankéře. Udělal krok stranou a lehce přikrčený nespouštěl z ní oči.
"Zmizte odtud, pane Denar, ať nepřijdete k úrazu," procedil skrze stisknuté zuby a skočil vpřed, aby strhl dívčinu pozornost na sebe. Černovláska nečekala. Zatočila se v piruetě a udeřila jej dlaní do ramene. Prosmekla se kolem muže, jenž ztratil na okamžik balanc, švihla hlavou a vzápětí ztuhla v prudce ukončeném pohybu. Černý cop se jí omotal kolem krku a jeho konec zůstal ležet na její hrudi. Lofo vytřeštil oči a zapotácel se. Meč mu vypadl z ruky, skácel se jako podťatý a krev řinoucí se z rozťatého hrdla potřísnila sněhobílý koberec.
Tlusťoch zaječel. Otočil se na patě a snažil se zmizet. Byl však zoufale pomalý. Maroin ho dohnala sotva udělal dva kroky. Chytila půlčíka za límec drahého kabátce a strhla jej zpět tak prudce, že odletěl až ke stolu, kde se zhroutil se zoufalým zasténáním na podlahu. Nevěnovala tomu žádnou pozornost. Vyhlédla rychle ze dveří, zda někoho nepřilákal hluk, který způsobila potyčka a pak je zavřela a zamkla. Urovnala si plášť a obrátila svou pozornost na bankéře, který se třásl strachy schoulený na podlaze do klubíčka. Sklonila se k němu a otočila mu hlavu, aby jí viděl do tváře.
"Ty parchante!" Její hlas nevěštil nic dobrého. "Dnes jsem neměla v úmyslu někoho zabít. Dokonce i tu couru, kterou jsi chtěl píchat, jsem nechala běžet!"
Ukázala na Lofa, který dobublával opodál: "A teď tohle! Kdybys s námi neměl smlouvu, podřízla bych tě jako podsvinče!" Chytla ho za nos až zaječel a donutila ho si sednout.
"Dám ti radu. Řekni mi všechno co víš, nebo to dnes špatně skončí."
"C... co...? Nic... nevím... O čem to mluvíš?"
"Osvěžím tvou paměť, věř mi, že jsem v tom velmi dobrá." Natáhla ruku, ale tlusťoch zbytečně zavřel oči očekávajíc další bolest. Maroin zvedla bílý kapesníček ležící na zemi vedle něj, postavila se a začala čistit krví zašpiněnou čepel, vpletenou do konce copu.
"Najal jsi před pár týdny několik členů bratrstva. Od té doby jsou nezvěstní. Jistě... čas od času se stane, že někdo z bratrů či sester nesplní svůj úkol. Důvod může být v podstatě jakýkoliv." Dýchla na ostří a ještě jednou jej přeleštila. "Ale ještě se nestalo, aby se z akce nevrátila celá skupina! Ke všemu tak velká."
Odhodila už nepotřebný kapesníček a cop si znovu stočila do původního účesu. "Šest mužů! Chci vědět, na co jsi je potřeboval. Chci vědět, proč nesplnili svůj úkol. Chci vědět všechno a hned."
Kapičky potu se zatřpytily na tlusťochově čele. Bude muset mluvit, jinak nemá šanci.
"Já, já.. Měl jsem potíže... V jednom ze svých podniků na jihu města...," hřbetem ruky si utřel ústa.
"Přišel jsem tam o hodně peněz... a... chtěl jsem ho za to nechat zabít..."
"Jeho? Muže? Potřeboval jsi šest profesionálních zabijáků, aby zlikvidovali jediného muže?"
"No... On... Narušil průběh zápasů. Bojoval bez ohledu na pravidla... Úplně obrátil všechno naruby!"
"Zápasy v aréně přece žádná pravidla nemají. Leda že...," pohrdavě si ho změřila. "Ovšem. Sázky a dopředu smluvené výsledky. Musel jsi přijít opravdu o pěkný balík." Sklonila se těsně k jeho obličeji. Její vůně mu zaslepila smysly. Dech se mu zastavil.
"A taky ještě jedna věc... Něco mi říká, že jsi musel z toho muže mít velký strach, když jsi byl ochoten

zaplatit Bratrstvu tak vysokou částku za jeho smrt." Hřbetem ruky jej pohladila po tváři: "Řekni mi, o něm víc."
Hugo sebou trhl. Její dotek nebyl vůbec příjemný.
"Ne... Nevím o něm nic. Neznám ani jeho jméno. Řekl, že přišel bojovat a zeptal se kolik platíme za jeden zápas," odtáhl se od ní co jak nejdál to šlo. "Vyhrál jich sedm za sebou. Pokaždé to vypadalo, že už má dost, ale znovu se postavil. Ještě jsem neviděl, aby nějaký člověk tolik vydržel. Nejlepší z mých mužů ležel týdny, než byl znovu schopen boje a to vydržel zápasy čtyři." Denar zakroutil při té vzpomínce hlavou.
Začal v duchu litovat, že před chvíli zpanikařil a jednal zbrkle. Pochopil, že vražedkyně sem přišla pro informace a ne pro jeho kůži. Černovláska mezitím začala chodit pomalu po pokoji s rukama založenýma za zády.
"Zajímavé," opatrně překročila mrtvolu Lofa a se zájmem se zastavila před obrazem visícím na stěně. Loď v bouři byla vyvedena v dokonalých detailech. Vyděšení námořníci se křečovitě drželi potrhaného lanoví, z bílých plachet zůstaly jen cáry látky vlající v poryvech větru. Černá skála bičovaná zpěněnými vlnami, která se tyčila před zvednutou přídí, se jim stane jistě osudnou.
Ušklíbla se. Byl to falsifikát.
"Jestli tomu dobře rozumím, chceš mi říct, že jsi poslal šest členů bratrstva na jediného muže a on je nejspíš všechny pobil, protože to je pěkně drsný parchant," podepřela si bradu a našpulila rty. "To by mě ale zajímalo, co mu potom bránilo, aby si to vyřídil i s tebou."
Bankéř sklopil rychle oči a ruce se mu zase začali chvět, když se na okamžik střetl s jejím pohledem. Připomnělo mu to něco, na co se snažil usilovně zapomenout. Noc, kdy se jako duch zjevil u jeho lože muž v černém, držící v ruce pytel, z něhož kanula na podlahu jedna rudá kapka za druhou. Sklonil se nad ním a promluvil, probodávajíc ho pohledem nelidských očí.

"Dneska je to jenom varování. Příště se klidně podobná nehoda může stát jeho majiteli. Nezapomeň na to!"
Studený pot úplně promáčel jeho noční košili a žaludek se mu obrátil, když mu nezvaný host hodil do klína uřezanou koňskou hlavu, kterou sebou přinesl. Patřila jeho miláčkovi, nejlepšímu hřebci z chovu.

Zatřásl hlavou aby odehnal hrůznou vzpomínku.
Ne, o tomhle jí říkat nebude. Rozhodl se, že odpoví jen na první část otázky.
"M... Myslím si, že je to možné... Že by toho byl schopný."
"Žádný člověk by nebyl schopný odolat šesti členům bratrstva, a už vůbec ne je všechny pozabíjet...," vykročila dívka ke dveřím. "Rozhodně ne sám. Musel mít pomocníka."
Odemkla zámek a otevřela je. Stejně jako předtím obhlídla situaci na chodbě.
"Dobrá, teď už víme, oč tady šlo. Zaplatil jsi za jeho smrt a my svou část dohody dodržíme." Upravila si plášť a jeho kápi si stáhla tak, aby měla tvář skrytou v jejím stínu.
Odešla bez rozloučení a ani se neohlídla.
Hugo se s obrovskou úlevou zhroutil do svého křesla, když za ní dveře zapadly. Záhy se mu však úlekem skoro zastavilo srdce.
Vrátila se.
"Málem bych zapomněla..." Stála na prahu místnosti zahalena v tmavě zeleném plášti jako přízrak. "Nemohla jsem si nevšimnout, že ses dneska pokusil mě zabít. Přesně podle hesla nejdřív ji bodni a potom se ptej, co chtěla."
Oči se jí zpod kápě zle zaleskly.
"Musím říct, že se mi takovéto jednání vůbec nelíbí, zvláště pak, když se přímo dotýká mé osoby. Měl bys vědět, že ode dneška máme mezi sebou ještě jeden kontrakt." Pokrčila rameny. "Nejspíš tě nepotěší, že na něm figuruje tvé jméno coby oběti."
Denar otevřel ústa a zalapal po dechu.
"Ovšem," usmála se dívka, "na druhou stranu tě může hřát vědomí, že si pro tebe někdo přijde až potom, co vyřídím toho pana neznámého, takže si můžeš ještě pár dnů užívat života."

Byla pryč už několik minut, než se odvážil pohnout a ruce se mu ještě třásli, když se postavil a ze šuplíku svého stolu vyndal váček se zlatem.
"Musím pryč..." pátravě se rozhlédl po pokoji, nevšímajíc si chladnoucí mrtvoly. "A toto mi bude muset pro začátek stačit, teď je nejdůležitější co nejrychleji zmizet. Nezabere jí moc času najít toho jednorukého bastarda a pak mi bude asi pěkně horko."

+ + +

Zaklínači bylo horko doslova pekelné.
Pot mu stékal po tváři a kazajka se mu lepila na tělo. Koneckonců, nebylo se čemu divit. Lidé se většinou pohybovali v lázních jen v lehkých plátěných tunikách, zatím co Linarfin byl oblečený v černé kůži pobité kovovými plátky od hlavy až k patě. Ve vysokých botách ozdobených stříbrnými ostruhami se téměř nehlučně pohyboval mezi sloupovím sklepních místností, kam se normální návštěvník nikdy nedostal.
Tady bylo srdce lázní. Obrovské kotle, složitá vedení měděného potrubí, z kterých místy unikala pára, hromady dřeva a spousta tmavých koutů. Ještě před několika okamžiky bylo toto místo plné života. Polonazí dělníci přikládali pod kotle, aby voda v lázních měla požadovanou teplotu, jiní nosili další a další buková polena, dohlíželi na ukazatele tlaku a tak dál a tak dál. Teď však tady vládlo ticho, jen občas přerušované kapáním vody a syčením páry.

Linarfin chtěl v lázních původně ulevit svému tělu, ale sotva se v šatně chystal zout boty, strhla se panika. Návštěvníci i personál utíkali z budovy jako o život. Musel jednoho z nich za použití mírného násilí trošku uklidnit, než zjistil, co se děje.
Vyzáblý chlapík, ještě v šoku, vykoktal ze sebe něco v tom smyslu, že si zrovna užíval v jedné z kádí, když se rozrazily dveře, za kterými stál jeden z nosičů vody. Nebylo by na tom nic divného, kdyby ovšem muž nevypadal jako chodící pochodeň. Se strašlivým řevem vpadl do místnosti, poshazoval polovinu nábytku, až nakonec přepadl do jedné z kádí plné vody, kde zhasl v klíně jednoho zákazníka. Zlomek vteřiny nato vyběhli další muži. Někteří s čerstvými popáleninami, jiní nezraněni, ale s hrůzou vepsanou do tváří. Návštěvníci na nic nečekali a začali, byť nazí, utíkat.
Zaklínač pustil vyděšeného muže a vydal se opačným směrem než prchající.

Teď stál mezi sloupovím zcela nehybně a naslouchal. Všude okolo hučely kotle, a bylo velice obtížné pro jeho citlivý sluch rozeznat v tom hluku jiné zvuky. Cítil něčí přítomnost, nedokázal však určit nic přesnějšího. Pomalu vytáhl meč z pochvy a přenesl váhu na jednu nohu.
Plápolavý oheň pochodní a otevřených kotlů ho nepříjemně oslňoval. Rozhodl se stáhnout zorničky i za cenu toho, že neuvidí, co se skrývá v temných koutech.
Stál tak už několik minut, když se najednou jeho stín začal protahovat. Zle se ušklíbl. Trpělivost nebyla silnou stránkou jeho soka. Bleskově se otočil a uskočil zpět s mečem napřaženým před sebe. Hned jej však sklonil. Byl mu na nic.
Plameny olizovaly asi půltřetího sáhu vysokou, téměř lidskou postavu, stojící pár kroků od zaklínače. Linarfin zaklel. Mimoděk zvedl paži, aby si chránil tvář před pekelným žárem, který z oživlého ohně vyzařoval.
Ohnivec byl mladý. Musel se zrodit v jednom z kotlů teprve před několika okamžiky a nestihl ještě načerpat sílu z plamenů. To mu ale neubíralo na nebezpečnosti. Pro zaklínače, který se na střet s ním nepřipravil, mohl být smrtícím protivníkem. Jediné, co teď mohl zaklínač udělat, bylo co nejrychleji zmizet.
Opatrně zasunul meč do pochvy a nespouštěje z plápolající postavy oči, začal pomaličku ustupovat ke schodům.
Ohnivec ale neměl v úmyslu ho nechat odejít jen tak. Tělo mu zaplálo jasným plamenem a jeho ruce se natáhly k zaklínači jako dva ohnivé jazyky. Linarfin se zcela nezaklínačsky otočil na patě a začal prchat.

Bral schody po třech, cítíc za sebou pekelný žár. Rozrazil dveře, udělal dva kroky a zakopl o štokrle. Vzápětí mu nad hlavou vybuchla ohnivá koule.
"Do prdele!"
Vyskočil na nohy a utíkal dál. Ohnivec byl ale rychlý jako blesk. Jeho paže už na něj dosahovaly. Zaklínač, který měl pocit, že mu začala doutnat kazajka, udělal kličku a plamenné prsty hrábly do prázdna. Bylo to o fous.
Rozrazil další dveře a hned za nimi skočil do strany. Ohnivec vpadl do místnosti hned za ním, připraven ho sevřít do svého ohnivého objetí. To se mu stalo osudným.
Byli u bazénu. Nádrž obložená glazurovanými kachličkami, asi dvanáct sáhů dlouhá, šest široká a dva sáhy hluboká, byla skoro po okraj naplněna vodou.
Linarfin chytl příležitost z pačesy. Strhl z opasku svůj řetěz a švihem mu omotal jeden konec kolem krku. Ohnivec zaplál silným žárem, aby kov roztavil, ale bylo pozdě. Zaklínač skočil do vody strhávaje svého protivníka sebou. Vzápětí pustil už rozpálený řetěz a několika tempy se dostal z dosahu pekelného žáru. Živý plamen se v příšerné agónii zmítal ve vřící vodě a pára rodící se ze souboje dvou znepřátelených živlů zaplnila celou místnost.
Zaklínač sedící na břehu bazénu si otřel zpocené čelo a pomalu se postavil.
"Sakra." Rozhlédl s po celé té spoušti kolem sebe. "Měl jsem si dohodnout odměnu předem."

+ + +

Neměl tohle rád. Pokaždé, když s ní mluvil, měl pocit, že ho vezme nožem po krku. Občas si říkal, že tím sekne, vezme roha a začne někde jinde, úplně od začátku, ale nikdy se k tomu nerozhoupal. Potíž byla hlavně v tom, že platila tak dobře. Dermeter měl sice peníze velmi rád, ale svůj život taky.
Bylo to prostě věčné trauma.
Hodil poleno do ohně, když ho náhle oslovil příjemný ženský hlas. Přišla jako vždy nečekaně.
"Poslouchám tě."
Oslovený z rukávu vytáhl svitek a rozmotal ho. Chvíli se z něho snažil něco přečíst, ale bezvýsledně. Nakonec ho otočil vzhůru nohama. Nadechl se, zamručel a odkašlal si.
"Ehm..."
V tmavém koutě místnosti, osvětlené jen plamenem hořícím v krbu, se posadila postava zahalená do tmavě zeleného pláště.
"Ehm... hmm...hmm...," Dermeter pečlivě stočil svitek a zastrčil si ho zpět do rukávu.
"Pokud to tvé odkašlávací představení, které jsem nucená pokaždé zhlédnout, už skončilo, tak bychom mohli přejít k tomu, proč jsi tady."
"Ehm... jistě, paní Maroin."
"Výborně," žena si natáhla nohy a pohodlně se usadila. Věděla, že to bude na dlouhé lokty.
"Tedy...," začal ze široka špión, "pátrat jsem začal v jisté aréně na jihu, která patří vašemu příteli Hugo Denarovi. Ehm... Mimochodem, ten právě teď sedí v jednom voze mířícím na sever a marně doufá, že se dostane mimo váš dosah dřív, než se po něm začnete shánět."
"To vím i bez tvé laskavé pomoci. Chtěla jsem po tobě něco jiného."
"Jistě, jistě," Dorten vztyčil ukazováček prvé ruky a naklonil lehce hlavu. "Chtěla jste vědět, kdo je ten neznámý, kterému Bratrstvo zastoupilo cestu, a on ač sám, se zdržel jen tak dlouho, aby šestkrát mávl mečem."
"Květnatou mluvu můžeš příště klidně vynechat," přerušila ho Maroin. "Ale jinak jsi to řekl správně. Co ses tedy dověděl?"
"Našel jsem místo, kde došlo ke střetu."
Černovláska zpozorněla. Nedala však navenek nic najevo.
"Byla to jedna stodola na kraji města. Bohužel, stopy jsem v ní nenalezl žádné, protože místní když tu spoušť ráno našli, neváhali, mrtvoly pohřbili a všechno vygruntovali. Prošel jsem tedy okolí a poslouchal, co se vykládá."
Špión si založil ruce za zády o začal chodit po pokoji.

"Strávil jsem tam pár dní a výsledek mého pátrání je asi takový. Do města přijelo v té době víc podezřelých cizinců, ale nám se v podstatě nehodí žádný," na vteřinku se zadíval do ohně a pokračoval. "Mladého zaklínače, o kterém jsem nikdy neslyšel, jsem škrtl ze seznamu jako prvního. Vaši muži byli sice pobití někým, kdo to s mečem umí, ale zaklínač to podle mne nebyl. Ten totiž tudy podle všeho projížděl do Rokytné. Pozvali si ho tam místní, aby vyřešil nějaké problémy na jejich hřbitově. V aréně se sice zastavil, ale řekl bych, že jen ze zvědavosti. Jako divák."
"Hmm... Co ti ostatní?"
"Dva muži, trpaslík a elf. Doprovázeni čtyřmi půlčíky a starcem v zašlém plášti. Divná společnost, pravda, ale nic, co by nás mohlo zajímat. Mnohem větší zájem ve mně vzbudily ti další..."
"Ano?" podepřela si Maroin dlaní bradu.
"Jurij Kulhan. Pěkně divoký a zlý chlapík. Bojoval v té době v aréně a dokonce i vyhrával. Náš muž ovšem vyhrál sedmkrát za sebou, jak víme. Jurij je sice dobrý, má dokonce i pár stálých fanoušků, ale na tohle nemá ani náhodou."
"Třeba se časem zlepší," zabručela Maroin, ale ve skutečnosti tomu moc nevěřila.
"Je na tvém seznamu ještě někdo?"
Dermeter se poškrábal na nose.
"Ještě jeden neznámý muž. Usilovně pátrám po tom, abych zjistil, kdo to je, ale zatím neúspěšně. Je to však náš člověk, bezesporu, i když je to neuvěřitelné..."
"Neuvěřitelné? Proč?"
"Ano." Informátor rozhodil ruce a pokračoval. "Dorazil neznámo odkud. Vstoupil do arény a vybojoval sedm zápasů v řadě. Mečem a holýma rukama především. Tedy přesněji řečeno, holou rukou."
"Cože? Jak mám tomu rozumět?" Maroin se postavila tak prudce, že shodila židli.
Dermeter se ušklíbl. Věděl, že toto asi neprojde, ale co měl asi tak dělat, když to byla pravda.
"Ten muž byl jednoruký. S vlasy nakrátko střiženými a oblečený v černé kůži. V prvním střetnutí na toho mrzáka nikdo nevsadil ani zlámaný měďák. Ale po třetím zápase začali lidé na něj sázet jako zběsilí. Bojoval totiž neskutečně. Před sedmým bojem byl kurz na jeho vítězství tak vysoký, že to zlomilo všechny dosavadní rekordy. A on opět zvítězil."
Černovláska se usmála.
"Dovedu si představit, jak si po prvních zápasech mne Denar ty své pracky. Ovšem poté, co potom následovalo, by se asi v něm nikdo krve nedořezal. Teď už chápu, proč zvolil tak radikální řešení. Jeho ztráty musely být mnohem vyšší, než přiznal."
"Ano. To je pravda. Paradoxní je ovšem to, že náš bojovník dostal zaplaceno jen za to, že bojoval. Dvacet za boj, tedy dohromady sto čtyřicet. Což je úplně směšná částka oproti tomu, o co Hugo Denar přišel v sázkách. Ten muž evidentně nebojoval jako profesionální gladiátor, ale jen proto, aby vydělal nějaké peníze. O tom, že by na sebe vsadil a tím získal tolik, že by do smrti nemusel nic dělat, totiž nic nevím."
"Hmm... zajímavé, ale ne tolik podstatné. Pořád jsi mi ještě neřekl, jestli to byl on, kdo pobil naše muže."
"Nemohu to tvrdit s naprostou jistotou. Přece jen boj v aréně, kdy jde jeden na jednoho je úplně něco jiného, než střet s šesti profesionálními nájemnými vrahy... eh..."
Špión se kousl do jazyka. Tohle říkat neměl. Černovláska však tomuto označení jejích soukmenovců, zdálo se, nevěnovala pozornost.
Stáhla si kápi do čela a otevřela dveře skryté ve stínu.
"Výborně. Odměnu nalezneš tam, co vždycky."
Byla spokojená. Občas si sice říkala, že Dermetera vezme nožem po krku, protože o ní věděl už příliš mnoho, ale nikdy se k tomu nerozhoupala. Potíž byla hlavně v tom, že málokdo pracoval tak dobře. Maroin měla totiž pro ty nejlepší z nejlepších slabost.

+ + +

Nakonec to dopadlo docela dobře. Jul Caser, majitel lázní, vyplatil Linarfinovi částku, o kterou si řekl, aniž by nějak smlouval. Dokonce mu, k zaklínačovu překvapení, věnoval karmínový plášť, aby nemusel

chodit po městě v mokrých šatech.
Lazebník byl totiž velmi rád, že se věc vyřešila tak, jak se vyřešila.
Osud tomu chtěl, aby byl zaklínač nablízku a ohnivý kohout nestihl zakokrhat. Voda v bazénu se vyčistí, zranění dělníci budou odškodněni a zákazníci zůstanou. Nakonec budou všichni spokojeni.
Dav sice ještě diskutoval o nedávné události, ale Lin u toho už nemusel být. Bohatší o pěknou hromádku peněz se vydal ulicí následován pouze několika křičícími dětmi. Napodobovaly jeho chůzi, bosýma nohama ťapkaly po špinavé kamenné dlažbě a mávaly kusy dřev, které jim nahrazovali meče. Strhávaly tím ovšem na něj nežádoucí pozornost okolí.
Než však musel sám něco podniknout, bylo po problému. Kterýsi usmrkanec se totiž zničeho nic prohlásil nejlepším bojovníkem, načež od jiného, který s tímto tvrzením evidentně nesouhlasil, dostal klackem po hlavě. Mela se strhla i mezi ostatními adepty na vůdce bandy a zaklínač byl zapomenut.
Několika dlouhými kroky se dostal svým obdivovatelům z dohledu, zahnul za roh a vklouzl do uličky vtěsnané mezi domy. Jestli o něco nestál, tak to byl ocas fanoušků táhnoucí se za ním přes půlku města.
Rychlým krokem prošel kolem milenců, kteří si tady zřejmě dávali dostaveníčko a vydal se k hostinci, kde bydlel.

+ + +

"Cože?" Maroin zlostně kopla do stěny. "Ten parchant! Nechce se mi tomu věřit."
"Bohužel je to tak. Rufus jde po stejné stopě jako ty a dokonce má náskok."
Mladý muž s bledou tváří, které dominoval pečlivě upravený plnovous přestal mluvit a rozhlédl se na všechny strany, jako už několikrát předtím. V tmavé uličce, stranou od všech zvědavých uší, však byli sami. Uspokojen tímto zjištěním se zase obrátil ke své společnici.
"Chápeš doufám, že je pro mě velké riziko, když ti toto říkám. Jestli se to Rufus doví, nedožiji rána."
Odpověděla mu až po chvilce přemýšlení:
"Dám ruku do ohně, že se pokusí odstranit z cesty i mně. Je před volbami do rady a tím, že napraví pošramocenou reputaci Bratrstva, se jeho šance na zvolení zvýší."
"A ovšem, pokud by získal místo v radě, mohl by časem dosáhnout i na křeslo Mistra. V cestě k jeho snu mu stojíš už jen ty."
Sevřela ruce v pěst, až jí zbělaly klouby. "Zaslepen vlastními ambicemi se nezastaví před ničím."
Pak jí došel širší význam jeho slov. Překvapeně zvedla hlavu.
"Počkej, jak to myslíš, Jarie?"
"Jak to říkám. Před třemi dny dostal člověka, kterého ty ještě pořád hledáš."
"To není možné!"
"Ale ano, je. Napadli svoji oběť těsně před rozbřeskem, přesvědčeni, že nemá šanci."
Mladík se smutně usmál.
"Bylo to... neuvěřitelné. Šest lidí zaútočilo na jediného spícího muže."
"Zase šestka? Nač potřeboval tolik lidí?"
"Rufus je parchant, ale není hlupák. Šel na jistotu, tak jak to má rád." Jarie se na okamžik odmlčel, jako by hledal vhodná slova.
"A přesto mu to skoro nevyšlo."
"Co se přihodilo?"
"Jen to, že než ten muž padl, vzal jich polovinu sebou."
Dívka se zatvářila, jako by nevěřila svým uším.
"Jarie?"
"Víš, Maroin, každý z nich toho rána zjistil, jak chutná meč zaklínače."

+ + +

Muž s nevýraznou tváří, sedící na soudku od vína, upřel pohled na svou oběť.
"Musím říct, že Maroin si opravdu dovede vybrat ke spolupráci ty nejlepší lidi, Dermetere. Máš

obdivuhodný přehled o dění všude kolem."
Pokýval hlavou a pokračoval:
"Nebýt tebe, tak pátrám bezvýsledně po svém muži ještě teď. Chápeš doufám, že to, co teď musím udělat, dělám velmi nerad. Nemůžu dopustit, aby jsi jí přinesl tak důležité zprávy."
Dermeter, který ležel spoutaný na podlaze vinného sklepa, sebou zoufale zazmítal. Rufus tomu nevěnoval pozornost. Pomaličku a pečlivě vytáhl z rukávu své tuniky tenkou dlouhou dýku.
"Já vím, já vím. Budeš mlčet jako hrob, když tě nechám na živu." Zamyšleně zkusil palcem ostří. "Ale víš, já raději hraji na jistotu. Přece jen bude lepší, když budeš mlčet v hrobě."
Spoutaný vytřeštil oči v bezmocné hrůze.
"Neměj strach, nebude to bolet. Je to, myslím, férová odměna za tvou sdílnost."

+ + +

"Jarie," přerušila černovláska ticho, které nastalo, když byli vyrušeni náhodným chodcem. "Myslím si, že Rufus zabil špatného člověka."
Mladík uvolnil Maroin ze svého objetí a překvapeně pozvedl husté černé obočí.
"Jak to?"
"Zabil zaklínače, který nejspíš neměl s jatkami na jihu nic společného. Jen se připletl do cesty, když čistil hřbitov v Rokytné. Podle všeho Rufus usoudil, že byl jediný, kdo by dokázal odrazit náš útok, tak po něm šel."
Jarie se zazubil.
"Ty něco víš, že ano?"
"Ano, máš pravdu."
Nespouštěla oči z muže, který kolem nich před okamžikem spěšně prošel a teď se blížil ke konci uličky.
"Ale ještě si to musím ověřit."
Zvedla dlaň na rozloučenou: "Díky, Jarie. Zůstaň ve stínu."
Oplatil jí gesto: "Zůstaň ve stínu, Maroin."
Usmála se a narovnala mu baret, který měl nasazený na hlavě.
"A udělej proboha něco s tou hučkou, je opravdu příšerná. Přece nechceš, aby o mých příbuzných říkali, že nemají vkus."
Zahalila se do pláště a rychle se vzdálila. Nesměla dopustit, aby se jí ten muž ztratil z očí.

+ + +

Maroin vstoupila do zakouřené krčmy, aniž si jí někdo všiml.
Jednoruký stál u výčepu a dohadoval se s hostinským. Celou cestu, co jej sledovala až sem, o tom přemýšlela a teď si byla jistá. Musel to být on. Dermeter jí popsal muže z arény poměrně přesně a tento muž popisu odpovídal až podezřele moc. Ačkoliv byl zahalený v plášti, který zakrýval jeho oděv, měl chůzi někoho, kdo je bojovníkem. Vsadila by se o cokoli, že má pod karmínovým suknem ukrytý meč. To její trénované oko odhalilo okamžitě.
Ač se však snažila sebevíc, nemohla přijít na kloub jiné věci. Zůstávalo jí záhadou, proč ten muž za sebou nechává mokré stopy. Dokonce i teď, když stál u pultu, se začala pod ním utvářet loužička vody.

Stáhla si kápi ještě níž do čela a prošla zpoza nich do protějšího rohu taverny. Oba byli příliš zabraní do smlouvání, než aby jí věnovali pozornost. Po schodech vyšla do druhého patra a rozhlédla se. Byly tam čtyři dveře a ona musela jednat rychle, než se ti dva dohodnou.
"Nevím sice, co jsi zač, ale mám takové tušení, že jsi zvolil pokoj s okny do dvora."
Sundala si kápi a přiložila ucho k prvním dveřím napravo. Chrápání, které se za nimi ozývalo, dávalo na srozuměnou, že to není ta správná volba.
Přešla ke druhým dveřím a spokojeně se ušklíbla, když jednoduchý zámek pod náporem jejího paklíče povolil. Vklouzla dovnitř a dveře za sebou zavřela. Jestli se nemýlila, tak dole vrzly schody, jak se po

nich někdo vydal nahoru. Rychle se sklonila k zámku, aby jej zamkla.
To jí zachránilo život.

Vrhací nůž se zasekl do futer jen pár palců od její hlavy.
Něco bylo špatně, ale nebyl čas přemýšlet co.
Vrhla se stranou a rozepla sponu svého pláště. Stín v protějším koutě místnosti se rovněž pohnul, aby jí odřízl cestu ke dveřím. Měl naprosto jisté pohyby. Musel být dokonale vycvičený. To nebylo dobré.
Hodila na něj svůj plášť, ve snaze jej zdržet a zpoza pasu vytáhla dýku. Její protivník už byl ve výhodné pozici, připraven zaútočit, když se nečekaně zarazil. Ustoupil o dva kroky a narovnal se.
Konečně si ho mohla prohlédnout. Měl hlavu posazenou na krátkém krku, nepříliš široká ramena a dlouhé paže. Rysy jeho obličeje však stále zůstávaly skryty ve stínu. Přesto v ní začalo hlodat podezření.
Napřáhla paži s dýkou před sebe a levačkou rozpustila svůj cop, připravena využit všech prostředků.
Muž se jejímu počínání skřípavě zasmál.
"Ach ano... To musí být naše Maroin." Hlas měl sípavý, jakoby trpěl nějakou nemocí. "Samotná Maroin de Ath. Mohl jsem předpokládat, že sem dorazíš dříve, než on."
Podezření se potvrdilo.
"Rufus." Nahrbila se jako divoká kočka. "Dám ruku do ohně, že tady nejsi sám. Kde máš ty co přežili útok?"
Přestal se smát a udělal rychlý krok směrem k ní. Na tvář mu dopadlo trochu světla a odhalilo onen nic neříkající, prázdný výraz.
"Hmm... Tak mi to připadá, že Jarie už nejspíš pověděl své sestřičce všechno, co věděl."
Odplivl si a pak hřbetem ruky otřel ústa. "Ale nevadí. Alespoň zabiji dvě mouchy jednou ranou."
Když vzápětí udeřil dvakrát rukojetí dýky do stěny, věděla, že to myslí vážně.

+ + +

Zaklínač stoupal po schodech a v botách mu čvachtalo. Napadlo ho, že možná by neškodilo koupit nové. Nejenže tyhle byly mokré a rozklížené, ale taky už byly značně ochozené. Myšlenka to nebyla špatná, ale bohužel se jí nemohl hlouběji věnovat.
Před dveřmi svého pokoje totiž uviděl dva muže, jejichž tváře byly zahaleny šátky. Už se s podobnými jednou setkal. Na hliněné podlaze zšeřelé stodoly zůstali tehdy všichni ležet.
Tito nevypadaly na to, že mu za to přišli poděkovat.

+ + +

Maroin nečekala na nic. Musela vyřídit Rufuse, než do místnosti vpadnou jeho kumpáni. Pak by neměla šanci. Skočila přes stůl a kopla jej do hrudi až odletěl ke stěně. Otřesen nečekaným útokem na vteřinku zaváhal. Maroin využila rychlosti, zatočila se v piruetě, ve snaze zasadit smrtící úder. Čas nebyl jejím spojencem a musela souboj rozhodnout rychle i za cenu podstoupení většího rizika.
Její protivník však bohužel nebyl žádný začátečník. Patřil do Vnitřního kruhu Bratrstva stejně jako ona.
Dýka se zableskla v matném šeru místnosti a černovláščin cop spadl s cinknutím na podlahu. Ještě roztočenou ji udeřil pěstí až upadla na zem. V ústech ucítila chuť krve.
Rufus se zasmál, sípavě a zle.
"Promiň, Maroin, ale mám radši holky na mikádo."

+ + +

První ze zahalených odletěl stranou, když dostal mečem šikmo přes týl. Nikdy se nedověděl, proč Rufus dal smluvený signál, když jejich oběť teprve přicházela.
Druhý se stihl otočit a uhnout další ráně. Vzápětí bodl zespodu zaklínače do břicha. Čepel se však svezla po kovovém plátku a ostří tak rozťalo pouze kazajku.

V úzké chodbičce se rozpoutala zuřivá bitka.
Linarfin kryl další útok a přešlápl stranou aby se dostal do výhodnější pozice. Vrahoun jej však sekl nečekaně druhou dýkou, která se mu jako zázrakem objevila v levici.
Zaklínač vztekle vycenil zuby, když jeho vlastní krev, řinoucí se ze zasaženého boku, potřísnila podlahu. Začal zuřit.

+ + +

Propadala zoufalství.
Krvácela z nesčetných ran, které ji uštědřil a sám přitom zůstal téměř nezraněn. Bez přípravy byl pro ni Rufus příliš obtížným protivníkem. Její jediná šance byl útěk. Ovšem to věděl i její sok a ten rozhodně neměl v úmyslu nechat si svou kořist uniknout. Vyhnul se jejímu výpadu a udeřil ji loktem do obličeje, až zakolísala. Dýka jí vypadla z ruky.
Mohl ji zasadit smrtící bodnutí, ale chtěl si s ní ještě trochu pohrát.
Uchopil ji za zmrzačené vlasy a praštil jí hlavou o stůl.
"Měla bys vědět, drahá Maroin, že nesnáším, když se někdo snaží mi házet klacky pod nohy."
Vyplivla krev a dupla mu patou na nárt, až mu zapraštěly kosti.
Vykřikl bolestí a zvrátil jí hlavu nazad, až se jí tím napětím začalo na tváři vykreslovat skryté tetování.
"To mi zaplatíš!" Chtěl zvednout dýku, aby jí podřízl hrdlo, ale nedostal se k tomu.
Dveře se rozletěly a v nich stanula shrbená postava.
Rufus k ní otočil hlavu:
"Do hajzlu, Melu, kde se válíš, už je dávno po všem!"
Odpověď muže, který k němu vykročil, jej opravdu překvapila.
"Melu se válí všude kolem."

+ + +

Rufus zbledl, ale ovládl se.
Zvedl ruku s dýkou, aby se zbavil černovlásky. Zaklínač pustil meč a složil prsty do znamení Aard.
Vrahoun zasažený silou magického impulsu odletěl dozadu srážejíc přitom kusy skromného nábytku.
Linarfin skočil k němu, ale než na něj mohl dosáhnout, vrhl se Rufus skrze zavřené okno ven. Skutálel se po doškové střeše přístřešku pro koně a dopadl na všechny čtyři, jako kočka. Zaklínač zvedl na zemi ležící dýku a hodil ji z okna po prchajícím.
Výkřik bolesti, který zabiják vydal, vyvolal na jeho tváři spokojený škleb. Ne však nadlouho, protože Rufus, ač jistě zraněn, přeskočil zeď ohraničující dvorek a zmizel.
"K ďasu." Zamračil se zaklínač a obrátil svou pozornost k dívce, kterou zachránil.
Pokoušela se zrovna postavit na nohy. Opírala se o stůl a pláštěm si utírala krev řinoucí se z rozražených rtů. Zaklínač si ji chtěl pořádně prohlédnout, ale nedařilo se mu to. Její tvář se mu najednou začala rozmazávat a vůbec celý pokoj byl najednou úplně jiný. Pokusil se opřít o stěnu, ale ta uhnula. Hmátl do prázdna, zapotácel se, pokusil se udržet rovnováhu, ale podlaha si prohodila místo se stropem, aby se na něj vzápětí zřítila.

+ + +

"Je to jak pravím, pane zaklínači," utřel si hostinský Sudek ruce do špinavé zástěry. "Zrovna jsem vám nesl sem hore toho kohůtka, jak jste si ho ráčil objednat, když sem viděl tu hrůzu. Dva chlapi byli zamordovaní na chodbě, a že ten druhý byl rozsekaný fest. Vy jste ležel v pokoji na zemi a nad vámi se nahýbala ta divná ženská. Říkam, dořiti, co sa to děje v mojem slušném lokále za nepravosti a chtěl sem zavolat na Josa, ať přinese palicu, ale ta osoba, co měla obličej celý zamazaný krvů pravila, ať nechám tak, že všecko srovná. Že vás, zaklínača, bodli otráveným nožem a potřebujete honem pomoc. Tož ať nečumím a donesu vodu a pochodeň. Hodila ně měšec a vyhrožovala mě, že jestli hned nepohnu řiťů,

narve ně do ní tu rozbitů židlu a pak ju tam poskládá jak loďku ve flaši."
Linarfin se musel té představě zachechtat, i když věděl, že ho zraněný bok začne zase bolet.
"Byl sem s vědrem hnedka zpátky, páč sem si na chodbě přepočítal peníze a bylo jich dost. Jose donesl pochodeň, aj když musel dát po papuli Fanušovi. Hráli totiž jak vždycky v rožku karty a jak naráz neměli světlo, cosi protestovali."
Hostinský, již viditelně vyčerpaný vyprávěním, si lokl z poháru vína, který původně přinesl zaklínači a pokračoval.
"No a potom to šlo ráz na ráz. Ta semetrika nás vyhnala ven a zabouchla dveře. Slyšeli jsme vás tam křičet, a nakonec bylo ticho. Když jsme si konečně troufli dovnitř, byl jste tam sám, ležel na posteli s obvázaným bokem a spal jste. Ta ženská musela zmizet oknem a to hodně narychlo, páč bylo celé vyvalené a blany potrhané."
"Jak dlouho tady ležím?", přerušil ho Linarfin.
"No, pane zaklínači, sotva den a půl a přitom už máte ranu skoro zahojenů. Nevím, jak je to možné, ale je to tak, tož po tom nepátrám. Koneckonců to není ani moja starost. Dostal jsem řádně zaplacené, abych se o vás postaral, jak nejlíp dovedu, tož to dělám," poškrábal se hostinský na týlu.
"A abych pravdu řekl, taky sa mně dvakrát nelíbí představa, že bych měl v zadku kus nábytku."

+ + +

"Co se s ním stane až ho najdeme?"
"Existuje pouze jeden jediný trest," odvětil tichým hlasem Velmistr. "Duše odpadlíka Rufuse propadne Stínu."
"A s ní? Co bude s ní?"
Muž v černé kápi sedící v čele kamenného stolu odpověděl až po chvíli.
"Maroin poznala tvář Smrti i z druhé strany. Brzy uvidíme, jak se s tím vyrovná a potom rozhodneme."

+ + +

"Takže jsi ho nakonec nezabila?"
"Nešlo to, Jarie. Ležel úplně bezmocný, jed mu pronikal do těla a umíral. Mohla jsem ho jen bodnout a zkrátit mu trápení, ale neudělala jsem to."
Maroin se odvrátila od svého společníka a odmlčela se. Jarie nic neříkal, věděl, že bude sama za chvíli pokračovat.
"Smrt mě provází celý život. Myslela jsem, že znám všechny její tváře, ale teprve včera jsem ji viděla v jiném světle a pochopila, jak jsem se mýlila. Poprvé jsem nebyla jejím nástrojem, ale obětí."
Mimoděk se kousla do rtu.
"Natahovala ke mě svoji paži a on ji srazil, aniž věděl, kdo jsem, aniž by za to něco očekával. A pak chtěl sám odejít a nechat mě tady se svým dluhem. Nemohla jsem to dovolit."
"Myslím, že tomu rozumím, sestřičko. Probudilo se v tobě svědomí. To sice není pro nájemného vraha zrovna to nejlepší, co ho může potkat, ale věřím, že ty si s tím poradíš."
Položil jí ruku na rameno a jemně ji stiskl. Přijala jeho gesto se smutným úsměvem.
"Víš, Maroin, já mám heslo, že nejlepším lékem proti všem nemocem je práce a jestli se nemýlím, tak na sever míří karavana s jedním tvým zákazníkem."
Usmál se povzbudivě od ucha k uchu, když na něj vykulila své černé oči.
"Nenech ho na tebe dlouho čekat."

P.S.
Díky : Draque, Luke a Minosek - oni vědí, zač :-)